

Απόστολος Πιερρής

ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ - ΟΥΤΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Παραβολή.

«Είπε ο Πίθηκος στον Άνθρωπο: δεν σκέφτεσαι **καλά**.

Και ο Άνθρωπος γελώντας θυμωμένα παρετήρησε: **δεν σκέφτεσαι**.

Και πρόσθεσε λυπημένα: αλοίμονο στους ανθρώπους σου.

Γιατί κατά κακή τύχη σε εκείνη την χώρα πίθηκοι κυβερνούσαν ανθρώπους».

Στην χώρα υπάρχει Καθεστώς που πιθηκίζει Ευρώπη. Και υπάρχει ο Ελληνικός Λαός. Δύο Ελλάδες, η Αλλοτριωμένη και η Αυθεντική. Και σκοπός είναι να συντρίψουμε την Ψεύτικη.

Η ανώμαλη κατάσταση αυτή βαραίνει και μας τυραγνάει από το 1836. Πήρε νοσηρή φόρα τις τελευταίες δεκαετίες μετά το 1955. Και φυσικά

ωδήγησε, όπως ήταν προβλέψιμο με μαθηματική βεβαιότητα, στην καταστροφή.

Ο Πίθηκος δεν μπορεί να τα καταφέρει με Ανθρώπους. Ούτε μπορεί να κάνει καλύτερα από ανθρώπους τα ανθρώπινα πράγματα. Έτσι είναι γελοίο να παριστάνει το Καθεστώς εδώ τους καλύτερους Ευρωπαίους από τους κύριους φορείς της Ευρωπαϊκής ουσίας.

Είναι πιθηκίσια αναίδεια να κάνει σαν να μιλάει το Καθεστώς του Πιθηκισμού στην χώρα επί ίσοις όροις με αυτούς τους οποίους πιθηκίζει.

Οι εγχώριοι Πίθηκοι της Ευρώπης θέλαν πάντα προστασία από την Ευρώπη. Το Καθεστώς χρειαζόταν τους Προστάτες που πιθήκιζε, για να κατατρέχει τον Ελληνικό Λαό. Από καιρού εις καιρό προκαλεί την πειθαρχική τιμωρία από τους Προστάτες όταν αισθάνεται ότι ο Λαός χρειάζεται εθνική διέγερση. Τότε λέει Όχι χωρίς να το εννοεί, μόνο για να τιμωρηθεί η χώρα, και μετά να πειθαρχήσει. Έτσι νομίζει ότι εκτονώνει την λαϊκή αντίδραση, όταν φθάσει σε επικίνδυνο βαθμό έντασης, με έκρηξη προμελετημένα αναποτελεσματικού «πατριωτισμού». Δεν χρειάζεται να μας το λεν επιφανείς ξένοι αυτό για να το ξέρουμε.

Έτσι αναγκαστικά συμπεριφέρεται ο Πίθηκος προς Αυτόν που πιθηκίζει. Πάντα υπακούει και από καιρού εις καιρό έχει ανάγκη την τιμωρία. Το τραβάει και το πιθηκίσιο αίμα του.

Το Όχι του Πιθήκου δεν είναι το Όχι του ελεύθερου Ανθρώπου. Με το σπάνιο Όχι του ο Πίθηκος απλά ζητιανεύει κατανόηση και βοήθεια. Το Όχι του Ελεύθερου είναι πάνω από όλα Όχι στην αλλοτρίωσή του. Το Όχι του Πίθηκου ακολουθείται, μετά την κλωτσιά που τρώει, από το δουλικό Ναι σε κάτι χειρότερο από αυτό που έδειξε να αρνείται. Το Όχι του Ελεύθερου συνεχίζεται από ένα εκκωφαντικό ΝΑΙ αυτοκατάφασης. Το Όχι στην θυσία των

Θερμοπυλών θα ήταν μανιώδης αποκοτιά και όχι θρίαμβος αν δεν ωδηγούσε στο υπέρλαμπρο Ναι της Σαλαμίνας.

Οι πίθηκοι του Καθεστώτος δεν κοροϊδεύουν πια τον περιούσιο Ελληνικό Λαό. Έχει δικηο ο Ξένος που μας οικτίζει γιατί ανεχόμαστε το Καθεστώς στη χώρα.

Η αξιοπρέπεια και υπερηφάνεια δεν είναι συναίσθημα, δεν είναι μια συγκινησιακή φόρτιση. Είναι η θυμοειδής γνώση προβολής Δύναμης. Χωρίς ισχύ η επίκληση «αξιοπρέπειας» και «υπερηφάνειας» είναι είτε ανόητο θράσος υπερεκτίμησης εαυτού είτε αίτηση οίκτου από τον πραγματικά Ισχυρό. Το Θάρρος θέλει δύναμη. Το θράσος της αδυναμίας είναι απεχθές. Όλοι ξέρουν ότι σημαίνει επαιτεία.

Υπερήφανος είναι ο άξιος και δυνατός. Ο Ελληνικός Λαός είναι. Το Καθεστώς δεν είναι.

Να αποτινάξουμε επιτέλους τον εξευτελισμό της συμπεριφοράς της Ψωροκώσταινας. Να κάνεις διαδοχικά και εναλλάξ τον καμπόσο και τον κακομοίρη.

Τη γλώσσα της αλήθειας όλοι την τιμούν. Τον λόγο της πραγματικότητας όλοι τον σέβονται. Τον καυχησιάρη όλοι περιγελούν. Και τον αδύνατο που κομπορρημονεί ενώ ικετεύει, ικετεύει ακόμη και για φραστικές διεξόδους χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο, όλοι τον περιφρονούν.

Και κάτι ακόμη. Δεν είναι αξιοπρέπεια και υπερηφάνεια να κολλάς με κάθε τρόπο και αντί παντός αντιτίμου σε κάτι στο οποίο δεν ταιριάζεις. Είναι εξευτελισμός. Το αναγκάζεις να σε φτύσει ενώ θα σε σεβόταν αν ήσουν ο εαυτός σου.

Πρώτα να είμαστε ίσοι εμείς με τον εαυτό μας βασιζόμενοι στην τριπλή ταυτότητα της Ελλάδας (πολιτισμική, γεωπολιτική, λαϊκή), και μετά να ζητάμε ίση μεταχείριση από τους άλλους. Ειδάλλως απλά επαιτούμε, με τον ανοίκειο και πολλές φορές βδελυρό τρόπο του επίμονου και ενοχλητικού ζητιάνου.

Και για να τελειώνουμε: Ο Ελληνικός Λαός δεν θέλει να μας λυπηθούν και έτσι γι αυτό να μη μας τσαλαπατήσουν τα αισθήματα αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας.

Ο Ελληνικός Λαός δεν θα συγχωρήσει από το Καθεστώς και τους πολιτικούς υπηρέτες του αίτημα οίκτου προς τους Προστάτες που ενδύεται τον μανδύα αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας απλά κάνοντας τον δύσκολο ενώ ζητάει φραστική διέξοδο για πλήρη υποχώρηση.

Ο Ελληνικός Λαός δεν θα ανεχθεί «αξιοπρεπή κολοτούμπα» και «υπερήφανη αναδίπλωση». Έχουμε πήξει από τις ξύλινες ψωροαλαζονείες δεξιόθεν και αριστερόθεν. Τις πετάμε στα σκουπίδια.

Ο άνθρωπος, και κάθε ανθρώπινη συσσωμάτωση, δρα πάντα για το συμφέρον του – για την ύπαρξη και την ανάπτυξη του εαυτού του. Και η συμπεριφορά του ενστικτωδώς ή συνειδητά κυβερνάται από μια ορισμένη ζυγαριά αξίας, μια κλίμακα ιεραρχική προτεραιοτήτων στην επιδίωξη του συμφέροντός του. Αυτή είναι η στέρεη βάση κάθε πολιτικής. Τα άλλα είναι ιδεοληψίες, είναι ή ηλιθιότητα ή κρυφή αντζέντα. Όποιος μιλάει κατά του Αγίου Συμφέροντος χάνει σε αξιοπιστία.

Και να γιατί.

Για κάθε χώρα υπάρχει μια και μόνη ορθή στρατηγική στόχευση γιατί υπάρχει ένας και μόνον αντικειμενικός σκοπός: να είναι δυνατή. Το συμφέρον της χώρας πλέκεται πέριξ του υπέρτατου ζωτικού της συμφέροντος, της ισχύος της.

Η ισχύς μιας χώρας είναι τρισδιάστατη.

Πρώτιστα συνίσταται στην αποφασιστική καλλιέργεια της πολιτισμικής της ταυτότητας. Πολιτισμός υψηλός και πολιτισμός βιοτικός είναι κατά βάση ιδιαίτερος τρόπος σκέψης και συγκεκριμένη αξιολογική κλίμακα, ένα ορισμένο μέτρο αλήθειας και μια ορισμένη ζυγαριά αξίας. Αυτά διαφέρουν από πολιτισμό σε πολιτισμό και από αυτά εξαρτώνται τα πάντα του ανθρώπινου βίου, τέχνη και τρόπος ζωής, θρησκευτικό βίωμα και οικονομική δράση, συμπεριφορά και κίνητρα και ηθική και αισθητική.

Πρώτα από όλα λοιπόν η ισχύς μιας χώρας θεμελιώνεται στη μαξιμαλιστική επίδειξη της πολιτιστικής της ταυτότητας. Μια χώρα που πιθηκίζει αλλότριο πολιτισμό δεν πρόκειται να έχει ποτέ πραγματική δύναμη. Δανεική Δύναμη είναι γελοία έννοια και ποταπή ιδεοληψία. Η ενεργή πολιτισμική ταυτότητα αποτελεί λοιπόν τη πρώτη και **Σοφή, Πνευματική Δύναμη** μιας χώρας.

Μετά είναι η **Σκληρή Δύναμη**: η αμυντική και επιθετική θωράκιση και εξοπλισμός μιας χώρας. Είναι προφανές ότι αυτή έχει κρίσιμη σημασία. Η στρατιωτική ισχύς δε αποτελεί προβολή της γεωπολιτικής σημασίας της χώρας ως η σθεναρή χειρ της δυναμικής του χώρου.

Και τέλος η **Μαλακή Δύναμη**, όχι λιγότερο ισχυρή επειδή είναι ελαστική. Ερείδεται στη λειτουργικότητα της κοινωνίας. Όταν ο Λαός έχει το σύστημα που ταιριάζει στον ιδιοχαρακτήρα του, τότε μεγιστοποιείται η ατομική και συλλογική δραστηριότητα και μεγιστοποιείται η αποτελεσματικότητά της. «Σύστημα» σημαίνει τις δομές συμβίωσης των ανθρώπων σε κοινωνία, περιλαμβάνει συνεπώς πολιτειακή θέσμιση, δικαϊκό σύστημα, οικονομική διάρθρωση. **Η αρχή της ορθολογικής**

κατανομής ικανοτήτων, ρόλων και πόρων σε μια κοινωνία είναι γενικού κύρους. Ένα σύστημα υπακούει σε αυτή την αρχή όταν και μόνον όταν είναι το οικείο, αρμόζον σύστημα του συγκεκριμένου Λαού, αυτό που του ταιριάζει, αυτό που χρειάζεται και θέλει για να λειτουργήσει στο μέγιστο των δυνατοτήτων του.

Τα συγκριτικά πλεονεκτήματα μιας χώρας ορίζονται από την πολιτιστική, γεωπολιτική και συστημική ταυτότητά της. Τα ζωτικά συμφέροντα της χώρας περιστρέφονται γύρω από την αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της. Που σημαίνει ότι κεντρικός στρατηγικός στόχος της χώρας είναι η μεγιστοποίηση της Ισχύος της.

Το «παιχνίδι» των Διεθνών Σχέσεων είναι διαρθρωτικές κατανομές Ισχύος. Το «κατ' αξίαν» των Κλασσικών. Η πραγματικότητα είναι πολύ σκληρή για τις μαλακότητες της Θεωρίας Παιγνίων. Γιατί να μην καταφύγουμε π.χ. στο ες αεί μάθημα του Θουκυδίδη καλύτερα;!

Αυτά ισχύουν παντού και πάντα.

Το θεώρημα:

Η μία και μόνη ορθή στρατηγική μιας χώρας ορίζεται μονοσήμαντα από την πολιτιστική, γεωπολιτική και λαϊκή ταυτότητά της και εξυπηρετεί αυτήν την ταυτότητα.

Συμπέρασμα:

Η πολιτική μιας κυβέρνησης που έρχεται σε αντίθεση προς την αντικειμενική στρατηγική της χώρας είναι είτε αδύναμη είτε προδοτική. Εάν αυτή η δυσαρμονία είναι μόνιμο φαινόμενο σημαίνει ότι υπάρχει Καθεστώς στην εν προκειμένω χώρα χωριστό από την πολιτισμική ταυτότητα, τη γεωπολιτική ιδιότητα και τη λαϊκή βούληση της χώρας.

Και ποια είναι η εφαρμογή της γενικής αρχής εθνικής στρατηγικής στην περίπτωση της Ελλάδας;

Η Δύναμη της Ελλάδας εξαρτάται από την ανάπτυξη της Ελληνικής πολιτισμικής ταυτότητας, από τη σθεναρή έκφραση της γεωπολιτικής του χώρου και από την εμπέδωση συστήματος που να ταιριάζει στον Λαό.

Άρα η αντικειμενική εθνική στρατηγική βασίζεται στην απόσχιση του Ευρωπαϊσμού από τους Ελληνικούς ώμους: μια αποφασιστική Σεισάχθεια από τον πολιτισμικό, γεωπολιτικό και συστημικό Ευρωπαϊσμό. Μια επαναφορά σε πολιτιστικό Ελληνισμό, σε περιφερειακή γεωστρατηγική και σε οργάνωση της κοινωνίας σε Κράτος όπως ταιριάζει στον Ελληνικό Λαό.

Και πάμε στα άμεσα τρεχούμενα.

Ελληνική στρατηγική σημαίνει:

(1) Σεισάχθεια από το οικονομικό χρέος.

(2) Σεισάχθεια από το Ευρώ, το νομισματικό βάρος, ένα νόμισμα που δεν μπορεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της παραγωγικής οικονομίας μας. Και

(3) Σεισάχθεια από το Καθεστώς, το Σύστημα του Κατεστημένου στη χώρα.

Οι τρεις Σεισάχθειες αλληλοσυμπληρούνται και αλληλοενισχύονται. Με ένα χτύπημα βγαίνουμε από το Ευρώ και υποτιμούμε το εθνικό νόμισμα, χρεωκοπούμε μέγα μέρος του χρέους και ξεριζώνουμε τη στενή ολιγαρχία που καταδυναστεύει τον τόπο. Με όλα απελευθερώνουμε την δημιουργικότητα του Έλληνα, την παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, την στοχαστική πρωτοβουλία σε επιχειρηματικότητα και εργασία, σε βιομηχανία, βιοτεχνία και εμπόριο, σε παιδεία και έρευνα και

πολιτισμό. Ταυτόχρονα αναδομούμε το Κράτος γκρεμίζοντας τις πελατειακές δομές των οποίων η ύπαρξη στηρίζεται στην στενή, ολιγάριθμη και ανίκανη ολιγαρχία. Τσακίζοντας αυτήν εξαρθώνουμε την συστημική διαπλοκή και την συνεπακόλουθη διαπεραστική διαφθορά.

Απέναντι στην Ελληνική αυτή στρατηγική, τι λένε οι πολιτικές των Κυβερνήσεων στη χώρα, μετά το ξέσπασμα της σοβούσης κρίσης σε όλη την καταιγιστική της ένταση;

Η προηγούμενη Κυβέρνηση είχε πολιτική που συνοψίζεται στην αρχή: **Παραμονή στο Ευρώ με κάθε κόστος σε συνεννόηση με τη Γερμανία.**

Η νέα Κυβέρνηση φαίνεται ότι έχει υιοθετήσει την αρχή: **Παραμονή στο Ευρώ με κάθε τρόπο σε συνεννόηση με τους «Φεντεραλιστές», τους Ευρωπαϊστές.**

Αμφότερες οι πολιτικές αυτές συγκρούονται με την αντικειμενικά οριζόμενη εθνική στρατηγική της Ελλάδας.

Η πολιτική που συνδυάζεται με τη σταθερή αυτή εξ αντικειμένου Στρατηγική της χώρας και συνιστά τη μόνη οδό σωτηρίας λέει όπως έχω αναλύσει πολλές φορές: **Έξοδο από το Ευρώ σε συνεννόηση με τη Γερμανία.**

Εύλινες ανοησίες εξακολουθούν να κυριαρχούν στην πολιτική μας σκηνή.

«Η Ευρώπη είναι αδιαίρετη».

Θεοί Σωτήρες βοηθείστε!...

Να πει ένας πιστός ότι η Τριάδα είναι αδιαίρετη να το καταλάβω. Να το πει ένας οικονομολόγος για την Ευρώπη, θέλει θεραπεία. Να το πει ένας πολιτικός – δύο τινά, ή πάσχει από ιδεοληψία ή δείχνει έσχατη υποκρισία. Και στις δυο περιπτώσεις είναι επικίνδυνος, από βλακεία στη μια περίπτωση, για προδοσία στην άλλη.

Η Ευρώπη ως πολιτισμική οντότητα ήταν, είναι και θα είναι διαιρεμένη, κατά ζώνες στα σημεία του ορίζοντα (Βορράς, Νότος, Δύση, Ανατολή) και κατά μείζονα και ελάσσονα κράτη-έθνη.

Η Ευρώπη ως γεωγραφική και ιστορική οντότητα ήταν, είναι και θα είναι βαθύτατα διαιρεμένη από βουνά και θάλασσες, με κυμαινόμενες στο χρόνο πλημμυρίδες και αμπώτιδες συνολικής ισχύος, ποικίλης φυσιογνωμίας, εδώ και εκεί.

Η Ευρώπη ως θεσμική οντότητα ήταν, είναι και θα είναι διαιρεμένη: τώρα έχουμε χώρες Ευρωπαϊκές εκτός Ε.Ε., και χώρες της Ε. Ε. εκτός Ευρωζώνης.

Η Ε.Ε. θα χαλαρώσει σε μια Κοινή Αγορά. Οι δε ασφυκτικές πιέσεις στην Ευρωζώνη θα την κάνουν να συρρικνωθεί στα όρια μιας ορθολογικής ζώνης βέλτιστης νομισματικής ένωσης – που τώρα δεν είναι.

Η λογική θα επικρατήσει επί της Ιδεοληψίας ακόμη και στην Ευρωπαϊκή ουσιαστική τεχνητότητα.

Η μετατροπή της Ευρωζώνης σε περιοχή βέλτιστης νομισματικής ένωσης είναι και επιτακτική προϋπόθεση

ανταγωνιστικής οικονομικής ισχύος μέσα στο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον το οποίο προκαλεί αναδιάταξη των σχετικών θέσεων μεταξύ των περιφερειακών υποσυστημάτων του οικουμενικού πεδίου. Οι μεγάλες Ευρωπαϊκές χώρες χάνουν συνεχώς έδαφος στην κατανομή αυτή από το 1913. Η μόνη οδός αναστροφής αυτής της τάσης δεν είναι η Ένωση όλης της Ευρώπης κατά τα ιδεολογήματα των δεκαετιών μετά το 1950 τα οποία εξυπηρετούσαν άλλους σκοπούς, αλλά η σύμπληξη μιας ισχυρής ομάδας δυναμένων και βουλομένων περί την Γερμανία.

Η Γερμανική πολιτική ευρίσκεται σε αρμονία προς την αντικειμενική Στρατηγική της Γερμανίας, δηλαδή εξυπηρετεί τα ζωτικά της συμφέροντα. Βολεύει και χώρες οι οποίες ταιριάζουν προς τη Γερμανική ταυτότητα ή μπορούν να κάνουν τις θυσίες που η συμμόρφωσή τους προς αυτήν συνεπάγεται χωρίς βλάβη της δικής τους εθνικής ταυτότητας.

Χαιρόμαστε για αυτό και συγχαίρουμε τους Γερμανούς. Κάθε χώρα προοδεύει όταν υφίσταται η στενή αντιστοιχία μεταξύ ακολουθούμενων πολιτικών και της αντικειμενικής Στρατηγικής που εξήγησα. Στην Γερμανία συμβαίνει αυτό. Στην χώρα μας το Καθεστώς δεν «ακουμπάει» στην Ελλάδα. Και ο Λαός είναι εναντίον του. Πατριωτισμοί της Επαιτείας δεν πιάνουν πια. Αλλά ούτε και Σοσιαλισμοί της Καρπαζιάς.

Η Κυβέρνηση φαίνεται έχει λάθος Πολιτική στα μεγάλα θέματα που προσδιόρισα. Φαντάζει εγκλωβισμένη στον Ευρωπαϊσμό του Καθεστώτος. Αν είναι έτσι, θα το συντηρήσει κιόλας. Χρέος και Ευρώ και Ολιγαρχία πάνε μαζί.

Και η τακτική ακόμη της Κυβέρνησης στον χειρισμό του μείζονος θέματος που εκλήθη ευθύς να αντιμετωπίσει είναι θλιβερά άστοχη και

ανεπιτυχής. Τροχιοδρομήθηκε με δική της επιλογή και ευθύνη σε μια διαδικασία κατ' ουσίαν αναβλητικότητας (με εναλλαγή σκληρών και μαλακών θέσεων), η οποία, δεδομένης της Ευρωπαϊκής κατάστασης και της πολιτικής της, συνεπάγεται την συνεχή χειροτέρευση των όρων πιθανής συμφωνίας σε κάθε επόμενο στάδιο της επιμηκυνόμενης «διαπραγμάτευσης». Αυτούπονομεύτηκε με ένα τραγικό τρόπο που ούτε οι χειρότεροι εχθροί της δεν θα μπορούσαν να κάνουν απ' ευθείας. Σε συνέπεια απώλεσε δια μιας την αξιοπιστία της.

Θα έλεγα ότι χρειάζεται καινούρια αρχή, με νέους ανθρώπους. Άμεση βελτίωση της ποιότητας των τακτικών χειρισμών της. Προσαρμογή της πολιτικής της στην αντικειμενική Ελληνική στρατηγική.

Θα έλεγα. Αλλά η Κυβέρνηση υπό το βάρος των ευθυνών της φαίνεται να λυγίζει, και προέβη στην επιλογή Προέδρου Δημοκρατίας υπό το κράτος πανικού.

Η Κυβέρνηση φαίνεται να ηττήθηκε πριν καλά- καλά ξεκινήσει.

Τὸ δ' εὖ νικάτω.